Dialoger för rollspel

Situation 1 – baserad på situationen i filmen

Personer: Camilla, personlig assistent till 15-åriga Morris, möter en *granne* till Morris och hans familj, när hon är på väg hem.

Grannen: Hej, Camilla! Hur är läget!

Camilla, personlig assistent: Det är bara bra – Hur är det med dig?

Grannen: Det är bra! Det är så himla fint väder idag! Är du på väg hem, eller?

Camilla, personlig assistent: Ja, jag slutade precis. Tänkte promenera hem.

Grannen: Ok, Nice! Jag ska gå in och natta barnen. Men du – Jag såg en ambulans här igår kväll! Hos Morris? Vad är det som händer? Hur mår han?

Camilla, personlig assistent:: Tja… Jag vet inte riktigt vad jag ska säga. Jag förstår att det känns jobbigt när du har sett en ambulans här, men jag har ju tystnadsplikt. Så jag får tyvärr inte berätta - inte ens för dig.

Grannen: (besviken röst): Nähä… Nä, nä, okej…

Camilla, personlig assistent: Men du - jag vet ju att du känner Morris. Så du kan väl titta in själv och fråga Morris? Eller hans mamma och pappa? De berättar säkert för dig, men jag får tyvärr inte göra det.

Grannen: Nej, det är klart - jag förstår. Jag kilar över lite senare. Du får ha en bra kväll, då!

Camilla, personlig assistent: Ja, det ska jag! Tack, detsamma!

Situation 2

Personer: Undersköterska, brukaren Astrid och en *granne.*

Du (undersköterska) arbetar i hemtjänsten med brukaren Astrid, 72 år, som nyligen haft en stroke. Hon har legat på sjukhus men kom tillbaka hem för ett par dagar sedan. Astrid har stöd av hemtjänst flera gånger om dagen och rehabiliteringsinsatser. Astrid sitter just nu i rullstol då hon har svårt att gå annat än korta sträckor, och hon har mycket svårt med talet – vilket är effekter av hennes stroke.

Idag ska du följa med Astrid på ett läkarbesök, och ni står utanför Astrids hus och väntar på färdtjänstbilen, när Astrids granne kommer förbi.

Grannen: (till Astrid): Men HEJ Astrid! Åh, jag har varit så orolig när jag inte sett dig på så länge! Herregud, Astrid, vad är det som har hänt!?

Astrid: *Astrid svarar med ett litet leende och ett "Hm, hrmmm", och gör en hälsnings-gest med handen.*

Grannen: (till USK): Hej! Vem är du?

USK: Jag heter [ditt förnamn] och jag jobbar i hemtjänsten.

Grannen: (till USK): Men vad är det som har hänt med Astrid? Varför kan hon inte prata?? Och varför sitter hon i rullstol? Jag har varit SÅ orolig ända sen jag såg ambulansen för två veckor sen, och jag har inte sett till Astrid sen dess!

USK: Jag förstår att du har varit orolig, men just nu kan Astrid inte förklara själv, och jag kan inte berätta för dig eftersom jag har tystnadsplikt.

Grannen: Men NÅGOT måste du väl kunna säga!? Har Astrid varit med om en olycka? Har hon ramlat? Har hon haft en hjärtinfarkt?

USK: (vänder sig till Astrid): Astrid, går det bra att jag svarar bara kort, vad som har hänt?

Astrid: (nickar)

USK: (till grannen): Astrid säger att det är okej att jag berättar att hon har haft en stroke. Men sen är det bättre att du väntar tills Astrid själv kan berätta mer, om hon vill det.

Grannen: Åh, ja, det är klart! Men vart är ni på väg nu, då?

USK: Som sagt, jag har ju tystnadsplikt.

Grannen: Ok, jag förstår.

Grannen: (till Astrid): Ta hand om dig nu, Astrid! Jag tittar över till dig en stund imorgon, om du orkar?

Astrid: Nickar.

USK: Nu kommer vår bil. Ha det så bra!

Situation 3

Personer: Undersköterska som jobbar på onkologen (Avdelning där man utreder och behandlar cancerpatienter) träffar *sin goda vän Maria* på café.

USK: Hej Maria, hur är läget?

Maria: Det är bara bra med mig. Men du – min moster ligger ju inne på din avdelning nu, efter sin bröstcanceroperation. Hur har det gått med operationen??

USK: Jag har ju tystnadsplikt, så det kan jag ju tyvärr inte svara på.

Maria: Mäh! Vi är ju bästa vänner och vi pratar om min moster!! Klart att du kan berätta hur hon mår! Fick de bort tumören?? Eller behövde de ta bort hela bröstet? Jag vet att hon var så rädd för det!

USK: Har du försökt ringa henne?

Maria: Ja, flera gånger! Jag vet att hon skulle opereras i förrgår, men sen har jag inte hört nånting från henne och hon svarar inte i telefon. Jag vill ju veta hur det har gått, fattar du väl?

USK: Alltså, det är klart att jag förstår. Men jag får verkligen inte prata om patienter – inte ens om din moster, med dig.

Maria: Fy, vilken dålig kompis du är, tycker jag.

USK: Vännen - jag förstår om du tycker det. Men jag kan förlora mitt jobb om jag lämnar ut information, när jag inte vet om din moster vill det. Om jag träffar henne, kan jag be henne att ringa dig.

Maria: (argt!): Ja, det är väl det minsta du kan göra!

USK: Det är det enda jag kan göra. Försök att inte oroa dig. Du kan ju prova att ringa avdelningen och lämna ett meddelande till din moster.

Maria: Ja, det var ju en bra idé. Hon kanske inte har laddat sin telefon, bara. Eller är för trött för att svara nu. Men jag ringer avdelningen ikväll!

USK: Gör det. Behöver du en kram, gumman?

Maria: Ja! Det behöver jag! Förlåt att jag blev arg.